

VERTEC.

Izhaja
1. dné v
meseču
in stoji
za vse
leto po
pošti
2 gl.
60 kr.,
za pol
leta 1 gl.
30 kr.
Brez
pošte:
za vse
leto 2 gl.
40 kr.,
za pol
leta 1 gl.
20 kr.

Naroč-
nina naj
se na-
prej pla-
čuje in
pošilja
ured-
ništvu v
špi-
talskih
ulicah
hž. št.
273
v Ljub-
ljani.
(Lal-
bach.)

Časopis s podobami za slovensko mladost.

Štev. 6.

V Ljubljani 1. junija 1875.

Leto V.

Jagodov cvét in solnčni žarki.

Polétna doba solnčna ogrévala je svét,
Ko se nakánil k vodi mlad jágodov je cvet;
Nogé mu v skoku nese nizdólu gorski pot,
Iz vóde lice bélo vže vidi si od tód.

Še malo bliže stópi, svetléjši tam je kraj;
Čemú bi se ne gledal, ker mlad in sam je zdaj?
Okroglih lic v zercálu sladkó se veselí,
Na čelu čop ruméni krasóten se mu zdí.

„Učé, da ogledálo ne zláže se nikdár,
In če je to resnica, kakó sem lepa stvar!“
Od vseh straníj se gleda, pripógneno stojéč,
Ter zadovoljen kima, sam sebi se čudéč.

Gorjé! prelépa vila, ki nij je videl prej,
Sedí na ónej stráni pod bukvo senčnih vej,
Povzdigne perst šaljívo in reče mu takó:
„Sam sebi se čudíti, ne vém, če je lepó!“

Cvet jágodov se zgáne, všibé se mu nogé,
A listi béli z gláve v trepétu mu leté;
Kar berže more, smukne v germónvje pretemnó,
In sram ga je, a v serci kakó mu je hudó!

To vide solnčni žarki, in z néba naopík
Spusté se vanj v goščavo germónja in mladík;
Zamán se odmikáje, ne vé, ni kod ni kám,
Ko njih plamén ga kara: „prepozno te je sram!“

Bagréna rudečica obráz mu páli bléd,
Da kar oči povéša osramočéni cvét,
In ko za žarkom žarek mladóst mu je odžgál,
Pripôgne glávo sládko v zeléni plašč do tál.

A v jagodah spomín se nikhár ne zamorí,
Da ône cvet so gízdav popréršnje bíle dni;
Obličje zagorelo prikriva vsaka še,
Ker solnčnega pogléda še vedno sram jih je.

Lujisa Pesjakova.

V vseh bédah upaj na Boga.

(Po „Smilji“ poslovenil I. T.)

V hervatskej vási je živel kolár sè ženo in imel troje otrók. Slaba kóča, njivica in krava, to jim je bilo vse, kar so imeli.

Uže več let so živeli, če tudi siromašno, vendar srečni in zadovoljni. A ta njih sreča nij bila stalna. Strašna nevihta pride ter jim unčí vsó létino; malo pozneje tudi njih kravica pogine za govéjo kugo, ki je grozovító morila živino po vseh obližnjih krajih. Tako siromašna obítelj brez nobedne pomoči ostane baš pod zimo.

Ker ga nij bilo človeka, kateri bi jim bil kaj posódil v velikej bédí, treba je bilo prodati njivo. Uboga žena je delala po dnevi in po nočí, da bi možu pomagala odverniti siromaštvo od hiže; a mož je bil neskerbljiv ter se nij dosti pekel za dolžnosti, katere ima gospodar. Rokodelstva se nij deržal, v cerkev nij hodil, in kar je bilo še najžalostneje, namesto dobrih naukov je otrokom dajal slab izgled.

Njegova izverstna, blaga žena je stvorila vse, da bi moža kreníla zopet na pravi pot; — a zaman. Delal je po svojej glavi, ne poslušáje njenih opomínov.

Uboga žena, vidèč, da je dolžna sama skerbeti za svoje otročiče, nategne vse síle, da bi jim dajala kruha, a to jej k malú izpodkoplje zdravje.

Zdaj pride še druga nevolja v hižo. Najmlajše dete obolí za vročinsko boleznijo. Skerbna mati, ki je po vse nočí stregla dragej hčerki, dobode isto bolezen, in — umerli sta obé.

Pomišlite otroci, kolika izguba je to bila obéma še živima otrokoma! Bila sta devetoletna bratec, blízneca (dvojčka), po imenu Peter in Pavel.

Nesrečna otroka, izgubivši mater, ostaneta brez nobedne tolažbe na svetu. Mati jima nij pribavljála samo potrebne hrane, nego prizadévala si je tudi, naučiti ja vsemu, kar je dobrega in lepega.

A njíju brezskerbni oča se skóraj utéši o izgubi krepostne žene in mlade hčerke. Zdaj je bil še nerodnejši nego li poprej, ter nij mu bilo niti najmanjše skerbí, poiskati si dela, s katerim bi hranil sebe in svoja otroka.

Tako mine nekoliko mesecev. Ne imejoč nikakoršnega posla, prodá kos za kosom od pohištva. Sosedí, videč lenuha, niso vprašali pónjem, ostáveljši ga nesreči, katere si je bil sam kriv.

Ko prodá zadnje stvari, kar je še imel, zapiše se na vojsko ter otíde, ostáveljši mnogo dolžičkov in nesrečna otroka, brez nobedne pomoči bivša.

Kaj bodeta ubogi siroti? Vsak ji je miloval; a sosedí, sami siromašni, niso ju mogli pod streho vzeti. Iz početka so jima pomagali vsi, a ta pomoč je bila od dné do dné slabejša ter naposled je vsa prestala.

Uboga otroka, vidèč, da nemata od nikodar podpore, nijsta znala, kaj bi počela ni kam bi se déla. Po dnevi sta se klatíla po vasi, a prenočevala sta na necem pustem pôdu. Hrana jima je bila zeló siromašna, kajti da-si je bilo dosti usmiljenih ljudj, ki so jima daríli, vendar je bilo še več takih, kateri tega ali niso mogli ali niso hoteli stvoriti. Otroka sta od gládi tako izhujšala, da je bilo žalost videti.

Kakor sem uže povedal, bila sta blízneca, a vendar zeló različnih duševnih svojstev. Peter je bil mnogo bistrejšega uma in krepkejše volje, nego li Pavel, ki se je bil po očetu vergel, in verhu tega je bil tudi zeló delomerzen.

Vsak večer je Peter lépo pokleknil in zahvalil Bogú, da ga je ta dan ohranil éverstega in zdra-

vega, če tudi je često šel gladen spat. Vsako jutro mu je bila perva misel, môliti, kakor ga je naučila pobožna mati. A Pavel tega nikoli nij stvoril. Rékal je, da je prenesrečen ter da mu zatorej Boga nij o čem hvaliti. Kadar je bil gladen, stisnil se je kam v kot, kjer je bridko jokal, ne proseč božje pomoči. Zaman ga je Peter nagovarjal, naj se vsako jutro umije v potoci, kakor on.

„Ne umejem, čemú bi se umival,“ odgovorí bratu; „vse jednako je, ali sem čist ali ne; kdo mene gleda? Umazano lice boljje prístoji siromašnim kerpam, v katere sem zavít, nego li umito. Samo da bi imel jesti, vse drugo me nič ne skerbí.“

„Oh! Pavel, mislíš li, da bodeš menj gladen, ako bodeš nesnažen? Če tudi sva preuboga, da bi imela čestito obleko, vendar ne moreva zaradi tega pozabiti snage, ináče utegneva izgubiti zdravje, česar bi sama bila kriva. A zdravje in krepost je največje blago, katero treba da čislava, osobito midva, ki nemáva ničesar družega na svetu.“

Tako sta živela, dokler jednoč za jutra ne srečata tujega tergovca, ki nij znal pota preko vasi v mesto. Peter se mu takój ponudi za vodníka, ter ga spremi do vélike ceste.

Tergovec se gredoč razgovarja s Petrom ter skôraj ugane žalostno bitje osamélih otrok. Na razstanku mu podarí desetico, svetujôč, da bi z bratom šel v bližnjo graščino, kjer imajo mnogo lepih vertov, da zatorej lahko dobode kaj dela. Ta svèt je Petru ugajal. Zahvalivši dobremu tergovcu na podarjeni desetici gre k pekárju kupovat kruha sebi in svojemu bratu. Kruh in čista voda bližnjega studenca jima je bila hrana tega dneva. Zeló sta bila srečna gladna otroka.

Ko se zmračí, nemata kje nočiti, baš ta dan se je bil poderl stari pòd, v katerem sta do zdaj nočevala; zategadelj ukreneta ostaviti domovíno ter odpotovati kam dalje po svetu. Ne premišljáje za dolgo premim potem pomérta na graščino, katero jima je tergovec nasvetoval. Peter se je terdno nádejal, dobiti dela, a Pavel je mislil, da mu nikjer ne more biti slabéje, nego mu je uže zdaj.

Bivša preko mosta pri vasi ozreta se poslednjič nazaj v svoj kraj, kjer sta nekedaj z roditeljema živela srečna in zadovoljna. Sè solznima očíma sta potovala, ne vedôč, kje prenočita. Uže pozno po noči prideta do neke stare zidanice (kletí), od vseh stranij odperete. V temnem kotu najdeta slame, na katero padeta, trudna, od daljne hoje, ter zdajci mirno zaspita drug poleg drugega.

Jutredan se zgodaj prebudita, ker solnčni žarki so baš ná-nja sijali skrozi raztergano streho. Hladni zrak in čisto nebo sta naznanjala krasen dan. Peter poklekne, kakor vsako jutro, hvalêč Boga, ka ga je ohranil tudi to noč, in prosêè ga nove pomoči. Pavel, gladen ter nejevoljen, zasmêje se bratu, govoreč: „ako bi vedel, da mi dobode molitev dober zájutrek, tudi jaz bi môlil!“

Tako otídeta; a gladna jameta k malu gledati, kam bi pri cesti sédla počivat. „Kaj tukaj delata, otroka?“ oglasi se krepek moški glas tam izza ceste. „Počivala bi rada, ker sva daleč prišla. Domá sva tam iz óne vasí, ki je za berdom.“

„A to nijsta denes od tamkaj prišla?“
 „Ne, odšla sva bila uže sinoči ter sva nočila v starej zidanici, blizu od tod.“
 „Uboga otroka!“ reče kmet. „A sta li uže to jutro kaj jedla?“
 Otroka ne odgovorita ničesar, a solzé jima očí zalijó.

„Vidim, da nijsta še jedla!“ reče usmiljeni kmetič. „Zeló se mi smilita. Kako sta bleda in sterhla! Evo, píjta malo mleka! Žal mi je, ka nemam vama ničesar drugega dati.“

S temi besedami jima ponudi posodo mleka, da se napíjeta. Dobrega kmeta je zeló veselilo, ko je videl, kako je mleko okrepčalo uboga otroka. Potem ju vpraša, zakaj li sta šla iz domače vasí, in kje jima sta roditelja.

„Roditelja sva izgubila,“ odgovori Peter žalosten, „a ker nijsva imela o čem živeti, ostavila sva domač kraj, da si drugjé poiščeva kruha.“

„Še premajhena in preslaba sta delati,“ odgovori kmet.

„Vendar bi delala rada, ako bi nama kdo hotel dela dati,“ reče Peter.

„Če rad delaš, to je prav in lepo.“

„Rad delam, rad! Pokojna mati mi je često rékala, da vsak človek je dolžen koristiti drugim, kolikor mu dadé njegove moči.“

„Prav ti je rekla tvoja blažena mati. Žal mi je, ka nemam vama kacega lehkega dela; a vendar utegnem svetovati. Ne daleč od tod je bogat graščak,

Germovnik po imenu. Ta potrebuje v svoje verte mnogo otrok vajinih let. Upam, da vaju prime v službo, ker je dober in zeló usmiljen človek. Hitita k njemu in skoraj prideta do graščine. Z Bogom!“

„Z Bogom! Lepa vam hvala na mleku!“ rečeta otroka ter otideta.

„Oh, kako je bilo dobro mleko!“ izpregovori Pavel, ko gresta po cesti. „In kako zahvalna treba da sva blazemu človeku!“

„Dakako!“ odgovori Peter, „a ne smeva pozabiti, da je najprej zahvaliti Bogu, kateri nama je poslal tako dobrega moža. Zdaj vidiš, da je prav govorila naša mati, ki je nama toliko krat rékala, da naju ne ostavi nebeski oča.“

Pavel, ki nij bil vsega zloben, umeje resnico materinih besed, poklekne prvič poleg brata in zahvali višnjemu Bogu na daru, kateri jima je prišel tako iz nenada. Skóraj potem dospéjeta do graščine. Bil je res lep, od vseh straníj s krasnimi verti opasan kraj. Nij bilo težko zvedeti za Germovnika; a nekak čuden strah je njíju bil, ko sta pomislila, da bode treba stopiti pred neznanega gospoda.

Deček, katerega sta dobila v vertu, cvetice sadečega, odvêde ja k svojemu gospodarju.

Otroka mu ob kratkem povesta, kako se jima godí, ter moléé pričakujeta odgovora. Gospod Germovnik reče, da ima uže več otrok, nego jih je treba, ali ker sta takšna siromaka, da ja vzame k sebi, ako bodeta mogla kako vertno delo opravljati. „Premlada sta še,“ reče, „ne bode mi od vaju posebne koristi; ali,“ oberne se k Pavlu, „kako je to, da si ti tako neumít, a tvoj brat ima lice in roci snažni?“

Pavel se zarudí od sramote, kakor kuhan rak, ter ne reče ničesar. Peter bi rad brata kako kaj branil, a niti on se ne derzne govoriti neresnice.

„Vidim, kaj je to. Jeden od vaju je len in delomerzen ter s tega tudi umazan. Zatorej ne moreta imeti oba jednacega posla. Ti Peter, ki nosiš lepi, čísti roci, obiral bodeš ovočje in tergal cvetíce, a ti Pavel grede trébil kámenja in plevéla.“

Pavel bridko zajoka, slišèč, da se bode ločiti od ljubega brata. Dal bi bil Bog vé kaj za to, ako bi se bil poprej umil v potoci, kakor brat Peter. A zdaj je bilo prepozno kesati se; treba je bilo iti v vert, kjer sta delala ves dan, ločena drug od drugega. Z večera, zopet skupaj bivša, objemala in radovala sta se, da se je gospodu Germovniku milo stvorilo in je ukrenil, popraviti nevoljo ubozih otrok, ako se bodeta dobro vladala tudi po sedàj.

Gospodar Germovnik plača, kar sta zaslužila, dá za večerjo prinesiti kos mesa in kruha ter jima odméni posteljo v podu, polnem sená, kjer sta zavita v dobre ruhe verlo sladko počivala.

Od tega dne Peter uže nij sam opravljal večerne in jutranje malitve; tudi Pavel, upoznavši dobroto in milost božjo, klečal je vselej poleg njega.

Jutredan opazi gospodar Germovnik, da ima tudi Pavel čísti roci, kakor Peter. Zadovoljen ukaže, naj bodeta po sedàj oba delala v istem vertu. Ta dobrota ja tako razveselí, da se zarečeta, s pridnostjo in lepim vladanjem gospodarju vedno delati veselje. Za nekaj dníj potem jima je šlo vsako delo verlo dobro v spéh in Pavel nikdar nij tožil, da ima preveč posla.

Skóraj sta si prihranila toliko, da si kupita novo obútal in čedno obleko.

Njiju bleda in upadla lica so bila zopet okrogla in rudeča, da je bilo veselje videti.

Tako mineti dve leta. Zdaj gospodar Germovnik oba pošlje v učilnico. Peter se je verlo dobro učil, a Pavel nij kazal toliko volje do nauka, nego rajši se je bavil s cveticami in mladim drevjem; odvádil se je vseh nekedanjih slabih običajev in bil moder, pošten deček.

Pobožen in priden ter na vsako stran vreden zadovoljnosti gospodarjeve, čutil se je Pavel vsega srečnega. Tako sta osaméla otroka bila po skerbi plemenitega graščaka verla mladeniča, dika vsej okolici. Gospod Germovnik nij imel niti otrok niti svojih ljudij, zato je pazil Petra in Pavla, kakor bi mu bila rodna sinova. A tudi ta dva sta si mnogo prizadevala, stvoriti vse po njegovo.

Gospodar izroči Petru gospodarstvo vsega svojega imetka; a Pavel, ki je bil vertnuk na glásu po vsej okolici, prevzame nepremično blago pod svojo skerb.

V tej velikej sreči mladeniča nijsta bila veličáva niti sta pozabila zahvalnost k svojemu dobrotniku.

Jednóč sta brata sedela poleg svojega gospodarja, kateri uže zeló star in slab, pri mizi slonèč zadremlje. Peter, gledajoč ga z nežnima, zahvalnima očima, izpregovori:

„Nikoli ne moreva biti dovolj zahvalna svojemu plemenitemu dobrotniku!“

„Tudi jaz tako sodim,“ reče Pavel. „Serce se mi širi od velike sreče, kedar pomislim o vsem, kar je nama stvoril, — nama ubogima prosjakoma, ki sva bila osaméla in prezirana mej vsemi ljudmi. A nadejem se, da se naju oča zopet verne v domač kraj, kesáje se poprejšnjega življenja. Midva bi zdaj mogla, bodi Bogu hvala, pripraviti mu prijetne stare dni. To je vse, česar nama še nedostáje k doveršenej sreči, a Bog nama utegne tudi to željo izpolniti.“

„Tako je prav, otroka!“ izpregovori v tem trenutji gospod Germovnik, slišavši njiju razgovor. „Upajta zmirom na Boga, kajti on rad ustréza pravičnim željam ónih, kateri se mu priporočajo.“

Sila kola lomi.

V razterganej koči slovenske vasíce je bédna obitelj (družina) živela v velikej stiski. Napósled jim ponestane (izmanjka) tudi ovsénega kruha, a pomoči se nij bilo od nikodar nadejati. Terdoserčni pekár, kateremu so bili do deset goldinarjev dolžni, uže nij hotel dajati kruha, dokler se mu dolg ne izplača do zadnje trohe.

Oča je gledal ženo in mnogo drobnih, od gládi toličko da ne umirajočih otrok, a nikjer nij bilo ni drobtinice kruha, da bi jo ptica pobrala. Bridke solze njegove žene in otrok so mu segle globoko v serce.

Vsa brezupna zdaj začne mati nagovarjati očeta:

„Predragi mož! hočeva li roci križem deržèč gledati, kako ljubi otroci nama od gládi merjó? Ali jim je Bog zato dal življenje, da od lakote poginejo? Vidiš, kako so jim lica upádlá ter da jim je mertvaška bledóst na obrazu.

Konec me bode od žalosti in tuge. A ž njimi tudi jaz, tudi jaz umiram od gládi in nevolje! O da bi se svojim življenjem mogla njihovo ohraniti! Dvigni se! — skoči, da naglo prideš v mesto in tam dobrim ljudém pripoveduj o našej velikej bédi, a ne sramuj se prosjáčiti! Ne obotavljaj se, — sila vsako trenotje raste in k malu morebiti pride pomoč prepozno. Lehko, da se nas usmili dobri Bog — ter da najdeš ondu kako blago dušo, katera nam pomore.“

Ubogi, v kerpe zaviti in izstradani oča, bolj smerti nego li človeku podoben, pohiti v mesto. Dospevši tja hodi po hižah imovítih ljudj, prosi pomoči, popisuje svojo in svojih nesrečo, kakor more oča v največjej skerbi za svoje otroke. Beseda mu je tekla, a vendar ga nihče nij poslušal, nihče mu v pomoč nij prihítel.

Temu se siromak nij nádejal. Ves brezupen izza take terdosečnosti ukrene skerbni oča stvoriti najzlejše hudodelstvo, samo da bi otél ubogo obitelj. Otide v bližnji gozd, hoteč pervega, kdor ga bode srečal na cesti, popasti in mu vzeti, kar bode imel. Strast mu je oglušila dobro vést, in predno si je mislil, ponudi se mu v hudobno dejanje ugodna prilika. Po poti pride vesel raznôščik (krámar). Ugledavši ga skoči nanj z nožem, ter zavpije: „daj novce, kolikor jih imaš!“ Ta se mu ne protíví, nego miren mu podá mošno, v katerej je imel do 30 goldinarjev. S trepétno roko siromak seže po novce ter zbeží.

A predno spravi novce v žep, prime ga strašna groza; vest ga jame peči, kakor živ ogenj; novci so mu utežávali, da je mogel jedva v rokah je držati, in zemlja se mu pod nogama trese. „Bog moj! kaj sem stvoril!“ zavpije. Naglo se verne, ter kakor opazi moža mirno za soboj hodéčega, prádenj pade na koléni, proseč ga milosti. „Ná svoje novce, katere sem ti siloma vzal; novci nijso moji, nego tvoji, ter oprôsti nesrečnemu človeku, ki te je oplénil. Serce me do sedaj še nikoli nij korilo o kakej krivdi. A ídi z menoj do moje uborne kočé, tam bodeš videl, kaj me je prinudilo v tako zločinstvo. Zaradi nesreče moje obítelji morebiti meni oprostiš ter nam pomoreš.

Blagi kupec prijazno vzdigne siromašnêga moža ter ga potolaži z ljubeznjívimi besedami. „Pojdem s toboj,“ reče, ter ide za siromakom.

A kako se mu je zdélo, stópeljšemu v raztergano kočó! Čvetero golih otrók je ležalo na slami, umirajoč od gládi; mati je sedéla poleg njih, slika največjega terpljenja.

Oča zdaj pové ženi, kaj se je zgodilo.

„Znaš,“ velí, „kako sem hitel v mesto, misléč, tam dobiti pomoči. Našel sem sama terda serca! Vsi grebó le bogastvo na kupe ali nakopičeno imovíno prosípajo v razkošji in grešnem razveseljevanji. Povsod odgnan, ves brezupen, ves razdražen, skočim v bližnji gozd in — žena! moreš verjeti? bil sem razbojnik! Tega dobrega človeka sem zgrabil na cesti. Oh, dalje ne morem govoriti!“

„Usmílite se konči nedolžnih otrók!“ prosi mati, kupcu koléni objemši; poglejte strašno uboštvo naše hiže. Oh! če tudi siromašni, ljudjé smo tudi mi, kakor vsak. Bodite milostiv mojemu možu, in stresni vas pogled nedolžnih, se smertjo se boréčih otrók!“

Tujec vzdigne mater, in kaj si ne more, da bi mu solze ne zalíle očj.

„Priatelj vam sem!“ reče prijazno, „kar imam, to vam dam. Imejte ónih 30 goldinarjev; to je moja terdna volja. O, zakaj nemam toliko, kolikor

bi trébalo, da vam pomorem! Kako bridko mi je, ka vam ne morem dati veseljših in boljših dnj!"

"Kaj?" prekíne mu siromašni kmet besedo, „nijste mi sovražen, nego moj dobrotnik mi hočete biti? Otéti hočete mene in moje otroke strašne pogube? Ne, moje zločinstvo mi brani prejeti dar iz vaših rok; nevreden sem vaše dobrote! Ako bi od gládi poginil, novcev ne vzamem!"

Ali tujec se ne dá pregovoriti; ponuja in ponuja svojo plemenito pomoč, dokler jim je ne ponúdi.

Vsa obítelj mu je zahválna poljubljala roci, kateri sta jo otéli smerti. Vsacemu je nedostájalo beséd, razkritj vesela, serčna čutila, — a tem bolj se jim je na licih videla največja rádost in zahvalnost.

Blagi kupec se je tékar pozno v noči razstál z nesrečno obíteljijo. Slast in zadovoljnost njegovega blazega dejanja se ne dá kupiti za petkrat toliko novcev. Nikoli se nij pokesal tega svojega čína, ter vedno mu je bil v rádostnem spomínu.

V.—s.—

Kozje oko.

(Stara šaljiva pripovedka.)

Zgodilo se je, da sta v necem mestu živéla dva zdravnika, dobra in znajóca vsako zdravniško učenost. Lečila sta boleznim vseh ljudj, kolikor jih je prišlo k njima. Svét nij védel, kateri je umételnejši. Jela sta se jednoč prepirati mej soboj, kdo je večji in boljši. Pervi reče družemu: „dragi moj, ne bodi sváde mej nama niti zavisti a ni prepira o tem, kateri je boljši, nego izkusíva se, in tist, kateri v tem izkusu uléže, da bode sluga ónemu.“ Drugi vpraša: „povej mi, kakšen ima ta izkus biti?“ Pervi mu dé: „jaz ti obé oči iz glave brez bolečine iztáknem ter položim na mizo, in kadar koli hočeš, vdénem zopet v glavo brez nobene kvare. Ako tudi ti meni stвориš takisto, bodíva si oba ravna ter drug da družega redí, kakor brat rodnega brata; a komur bi izpodlétel izkus, ta bodí sluga svojemu továrišu.“ Drugi reče: „to jaz hvalim.“ Tedaj prvi, ki je tako svetoval, svojemu továrišu z nekakovim plemenitim mazilom oči namóči zunaj in znotraj, potem prime orodje, s katerim oči izname iz glave, ter ji položí na mizo. Zdaj ga vpraša: „dragi moj, kako se ti zdí?“ Ón odgovori: „samo to véim, da ničesar ne vidim, ker nemam očíj; a hotel bi, da mi ji zopet vstaviš, kakor si obétal.“ Pervi reče: „kaj ne bi!“ Mazilo vzame novič ter z njim oči znotraj in zunaj namaže, kakor poprej, vdene ji v glavo in vpraša: „dragi moj, kako ti je zdaj?“ Odgovori mu: „krasno, ker me nič nij bolélo.“ Tedaj velí prvi: „treba, da tudi ti mene tako poslužiš.“ Drugi dé: „evo me!“ Vzame orodje in mazilo, kakor je njegov továriš delal, ter oči namaže znotraj in zunaj, a potlej mu ji izname in položí na mizo, govoreč: „dragi moj, kako se ti zdí?“ Pervi reče: „zdí se mi, da sem oči izgubil a bolečine vendar ne čutil; nego hotel bi oči zopet v glavi imeti.“ — Ali okno je bilo odperto, kadar je zdravnik pripravljal orodje in mazilo, ter v sobo priletí vran, kateri, vidéč na mizi svetli oči, hitro jedno oko pobere ter z njim odletí, Bog vé kam. Zdravnik se ustraši zeló ter misli

sam v sebi: „ako tovarišu ne vstavim očij, to mu bodem za slugo.“ Oziráje se opazi kozo, katera se je vspénjala po vinskem tersji ob zidu in gledala skozi okno v sobo, ki je bila pri tléh. Mahoma tej kozi izdere jedno oko ter je vsadí tovarišu namesto ukradenega; potem reče: „dragi moj, kako se ti zdí?“ Ta se oglási: „nijsem čutil bolečine, kadar si mi oči iznémal, niti ne, kadar si vtíkal, nego jedno mojih očij vedno sili k višku na drevje.“ Ón mu odgovorí: „ker sem tudi jaz tako umételjno zveršil lečo o tebi, kakor tí o meni, zatorej ostaníva si oba ravna ter mej nama ne bodi prepira.“ In potlej sta res mej soboj živéla mirno; samo to je bilo, da je kozje oko vedno delalo zdravniku preglávico, ker je neprestano uhajalo k višku v listovíte veje na drevji in v zeleno germovje, a mož sam nij vedel, kako je to.

Otročje igre.

(Priobčuje G. Miklavec.)

(Konec.)

3. Nožice (škarje).

Otroci sedejo v kolobár, — ako sedá tudi na stole ali klopí. Jeden stopi v sredo, imejoč v rokah dve šibici, ter povprašuje: „kje se nožice brusijo?“ Sedéči odgovarjajo: „tam,“ ter vedno sedeže izpreminjajo. Ako v sredi stoječi otrok more na óno mesto sestí poprej, nego li tist, ki ga je hotel izpremeniti, potem je izpodrineneec dolžen v sredo stopiti in igro dalje igrati.

4. Rimski ključ.

Otroci stopijo v kolo, za roci se primši. Jeden stopi v sredo kolobára in začne po versti povpraševati: „kje je rimski ključ?“ Vprašaneec odgovorí: „ta ga ima!“ To se vedno ponavlja, dokler kdo ne reče: „zunaj leži!“ Zdaj si v kolobáru stojéči igrač prizadeva koló prodréti in priti iz kolobara, a v krogu stoječi otroci mu ne dadé. Tist, pri katerem je igrač ušel iz kolobara, ide potem na njegovo mesto, in igra dalje teče.

5. Zidan most.

Dva dečka se primeta za roci, k višku ji deržèč. Drugi stopijo v versto, in za roci se deržèč hodijo okolo ónih dveh. Zdaj tist, ki je pervec v versti, povpraša: ali je most uže zidan? Óna dva odgovorita: „še ne!“ Zopet gredó nekoliko krat okolo, pervec v novič povpraša: „ali je most uže zidan?“ Óna dva odgovorita: „terd je most, kakor kamen in kost!“ Zopet povpraša pervec: „morem li z vojsko iti preko njega?“ Odgovoré mu: „ako ostane zadnji rep (zadnji deček v versti).“ Ko drugi uže gredó preko mostú, gledata óna dva, ki delata most, ujeti zadnjega dečka ter ga potem nekoliko časa ujetega deržati. Ako je jetnik korenjašk, naglo jima uide in tako most podere.

Gledališke igre za mladino.

Star vojak in njegova rejénka.

Gledališka igra v dveh dejánjih. — Poslovenila Barbka Höchtl-nova.

Drugo dejánje.

Tri leta pozneje.

PERVI PRIZOR.

Anička in Kátinka (sedèc pod drevesom čitati na knjigo).

Anička. Ali se hitro mračí! Jedva je odzvonilo „zdravo Marijo,“ in uže je temà, da se ne vidi čitati. Mene kar oči bolita, — ná knjigo; to lepo povest hočevi jutri okončati. A da veš, ne čitaj brez mene. Knjigo moreš odpreti samo tedaj, kedar bodevi obé skupaj; tako je naročila Tínica, v spomin jo nama dajóč.

Kátinka. Ne boj se; knjiga bode pri meni dobro shranjena, — tudi nijsem ni tako zvédava, da bi brez tebe čitala. A še nekaj, Anička! Veš li, ka je baš denes minolo tri leta, kar smo bili očeta Miška z desko na tem drevesu razveselili?

Anička. Kako bi to pozabila? Bil je najlepši, najveseljší dan vsem otrokom. Tedaj je bil pokojni Miško Tínico vzel za svojo rejénko, — in Radovánček, poprej zloben deček, bil se je potlej ves poboljšal. Stari Miško ga je zadnjo dobo ljubil zeló.

Kátinka. Žal, ka smo ga tako hitro izgubili. Tínica je bila jedva leto pri njem, ko je naglo izbólel, in —

Anička. Ljuba Kátinka! ne govorivi o tem; meni je težko ob serci, kedar se ga opomnim; vsi smo ga ljubili.

Kátinka. I zakaj bi ne govorili o njem? Sam je nam vélel. Ne veš li, kako lepo nas je učil, ko smo jokáje klečali okrog njegove postelje? — „Čemú jokate, ljubi otroci? Ali ne veste, kaj je smert? Prestop v boljše življenje, v hižo nebeskega očeta. Bodite pridni, pošteni in pobožni ter zopet se bodedo tamkaj gori videli. Ne da bi pozabili svojega starega prijatelja Miška, nego često govoríte o njem.“

Anička. (bríse si oči). In še je dostavil izrek: „konec dober, vse dobro!“

Kátinka. Skóraj potem je ugasnil tako tiho in mirno, da smo vsi mislili, zaspal je.

Anička. Nij ga bilo človeka, kateri bi ne bil žaloval po njem, — a kako je bilo ubogej Tínici, ki je izgubila ž njim dobrotnika in očeta! — Iz početka je sirota bila vsa oneméla, ni jokati nij mogla. To hoče biti bridko.

Kátinka. Ko je k malu potem odšla v mesto, bila je še poprej na pokopališči, spremila sem jo tudi jaz. — Pokleknivši na gomilo si je lici zakrila

z rokama, — mislila sem, da jej serce počí, — a naposled je zopet vstala in očí sta jej prečudno sijali ter z roko je pokazala nebo in rekla: „tam góri je zdaj naš Miško.“ Te ure ne pozabim, dokler bodem živa.

Anička. Kako li je to, da je Tínica tako naglo odšla v mesto? Slišala sem govoríco, da je Miško malo pred smertjo necemu plemenítemu gospodu tja pisal, a nijsem ničesar za terdno mogla o tem zvedeti.

Kátinka. Niti jaz ne vem mnogo več nego tí. — Mislim, da je tist gospod nekov general, — a evo, tam ide Stépanek, kakor nalašč; nesel je bil otódi zdravila bolníku Gregorju; on utegne več povédati o tej stvári, kajti njemu je znano vse o Tínicí. (Kličé.) Stépanek! pojdi sem, če hočeš nekaj povedati.

DRUGI PRIZOR.

Stépanek. Prejšnji.

Stépanek. Kaj bi radi? Prosim, vprašajta naglo, ker se uže mračí in posla imam domá obilo.

Kátinka. Ne mislivi te mudíti, Stépanek. Anička in jaz govorívi baš o pokojnem Mišku in o Tínicí. Povej nama, kako, da je šla Tínica v mesto? — Ti veš!

Stépanek. Kako bi ne vedel! Moj oča sam je čítal oporoko in tudi pismo do generala, — imé sem uže pozabil, nekako čudno je.

Anička. Kako je govorilo pismo?

Stépanek. Miško je pisal, kakor je znal besedovati, a pisal je dobro. Samo toliko še zdaj vém, da je bilo zapisano tudi to: „gospod general! Roka roko umiva in dobro delo je vredno dobrega dela. Ko sem vas otél sovražniku iz pestí in vam ohranil življenje, izgubil sem pri tem delu sam svoje oko. Bila je vaša želja, naj bi vam uže tedaj povedal, kako bi mi ví to povernili. Zdaj vam hočem povedati. Imam rejénko, pridno in dobro deklico, — rad bi jo še dalje pazil pod svojim očesom, ali čutim, da se mi bliža smert in treba se bode prestaviti. Vzemite deklico k sebi, naj vam bode Miškova ostalína, ter skerbite zá-njo.“ — Toliko pómnim da je bilo v tem Miškovem pismu.

Kátinka. Ali se je pismo oddalo?

Stépanek. Oddalo. — Volja umirajočega človeka je sveta. K malu potem iz mesta pride lep voz in na vózu imenitna gospóda, ki je šla na gomilo pokojnega Miška ter je Tínico potlej s soboj vzela s privolítvo nje matere.

Anička. Da, vse to še dobro pómnim; vem, kako smo jokali, ko je odhajala. — Kaj li počenja? Samo nje mati nam časi pripoveduje, da žíví srečna ter da nas pozdravlja.

Stépanek. Bašti jo gosposki gojé ter učíti in učíti se je treba, kakor ménim.

Kátinka. Bog zna, pride li še kedaj k nam?

Stépanek. Ali mislíš, da stvorí, kar se njej hoče? In kaj bi si počela taka gospóda v našej vási?

Kátinka. Ali bi jo znali, ako bi k nam prišla iz nenada?

Anička. Jaz prvi hip; anti se nij mogla tako izpremeniti.

Stépanek. Povedal sem vama, kar sta želeli, zdaj idem.

Kátinka. Postój, Stépanek!

Stépanek. Ne utegnem, Kátinka; ako bi vama hotel odgovarjati k vsem vprašanjem, to kedaj bi potem bil domá? Lehko noč!

Anička. Vselej se česa domišliš, da nas podražiš. Lehko noč, zaspanec!

Stépanek. Kakor vidim, dobodeti družbo. Zdi se mi, da je tam óno deklè, ki semkaj prihaja, prosjačica. Baš prav; povprašajta je, od kod? kam? kedaj? kje? itd. (Otide smejóč se.)

TRETJI PRIZOR.

Prejšnji brez Stépanka.

Anička (gledajóč za kulise.) Tuje deklè je, na vse strani se ozira. Ali ne bi šli tja, da je povprašavi —

Kátinka. Ostani, — uže naju vidi, sama pride sem, ter naju ogovori.

Tujim ljudém nij takój upati.

Anička. Bliža se nama. Ali je počakavi?

Kátinka. Počakajvi! Vprašajvi je, česa išče.

Anička. Nu, zdaj zdaj bode tukaj.

ČETERTI PRIZOR.

Tínica (ubožno oblečena, z majhenim zvežnjem v roci. Na glavi ima robec, kateri jej pokriva nekoliko obličja). Prejšnji.

Tínica. Ljubi dekleti! ali mi ne bi povedali, kje najdem dobre ljudi, kateri bi me nočili? Uže pozno je ter dalje iti ne smejem.

Anička in Kátinka. Idite z nama, — pri nas lahko prenočite.

Tínica. Hvala vam lepa na vašej dobroti; a nijsem sama, mater imam pri sebi; zunaj vasí malo počíva, trudna je ter ne more iti dalje, sirota nosi težek zvéženj.

Anička. Ali jedna ali dve, do tega nij toliko, — moja roditelja vaju rada vzameta na stán. Idite z nama!

Kátinka. Čuj, Anička, naša hiža je bliže nego li vaša; bolje, ako ideti z menój.

Tínica. Kako vama zahvalim, dobri dekleti, ker sta tako usmiljeni ubogim sirotam?

Anička. To je dolžnost. Hitro pokličite mater; vaju tukaj počakavi.

PETI PRIZOR.

Radovanček (z lopato na rami). Prejšnje.

Radovanček. Dober večer! (Na tihoma Anički.) Kdo je ta uboga déklica?

Anička. Prosila je stanú sebi in svojej materi, a pri nas bodeta.

Kátinka. To se še ne vé, ali ostaneta pri vas, — déklica še nij pristala na to.

Radovánček. Ako se mislita prepirati zaradi ubozega dekleta, jaz jo vzamem s soboj; dovolj imamo pri nas prostora, in takój bode pravde konec. Ali sta pozabili, kako je rekel pokojni govoráč: „kjer se prepirata dva, tretji dobiček imá.“ — Kje je dékličina mati?

Anička. Baš je ide klicat; zunaj pred vasjó malo počiva, ker nese težek zvéženj.

Radovánček. Zvéženj jaz odnesem, močen sem dosti. (Tinici.) Ali smem z vami iti?

Tínica (ganena.) Hvala ti lepa, dragi Radovánček!

Radovánček (čudèè se.) Kaj? Radovánček? Od kod li me zna uboga déklica?

Tínica. Ali vas nijso tako imenovali? Zdi se mi, kakor bi to ime bila uže slišala. (Sama s soboj.) Toličko da se nijsem zagovorila. — (Na glas.) Moj bratranec se tudi tako imenuje.

Radovánček. Mislite si, da sem jaz vaš bratranec ter z vami da idem!

Tínica (razvezavši zvéženj.) Da mi ne bode treba sem ter tja prenašati, prosim vaju, shranita mi te stvari. (Podá vsakej po svilèno ruto.) Imejta ruti; skóraj se vernem. (Radovánčku.) Idiva! (Otideta oba.)

(Konec prihodnjích.)

Sv. Višárje na Koroškem.

in laških deželah.

Višárska gora, ali kakor jo nekateri imenujejo, „Lušarska gora“ méri 1721 metrov na visokost. Najbliže Višárij stójí gora „Viš,“ od tod bajè tudi imé Višárske gore. Najkračji pot iz Kranjske na sv. Višárje ide po gorénjskej železnici do Trebíža. Od trebíškega kolodvora se voziš debelo četert ure do gorénjega Trebíža, kjer se ustaviš v gostilnici pri „Filaferji.“ Od tod je treba potem iti peš. Nekaj časa greš po vélikej cesti, dokler ne prideš do „angelca,“ kateri kaže pot na goro. Od tod je debele tri ure hodá po mnogih

Znano vam je, otroci, da imamo po slovenskej domovini mnogo lepíh cerkev, osobíto materi božjej posvečenih, v katere pobožni ljudjé radi hodijo na božji pot. Mej njimi svete Višárje na Koroškem ne slujó samo po slovenskih nego tudi po obližnjih nemških

stermnah in kamenitih berdih, predno dospeješ do verha goré. Na gori ostermiš o prekrasnem razgledu, ki se ti razgerne pred očima. Tu vidiš na laško, tirolsko in kranjsko stran brez čisla planin, k nebu sezajočih. Kedar je obzor jasen, kažeta se tudi snežnika „Véliki zvon“ in „Ahnkogel“.

Cerkev stoji na gorskem bregu, oziráje se po dolgej trebiškej dolini. Na desno in levo so kočé in kramarski šatori. Ob velikih praznicih na sv. Višárje mnogo tisoč ljudij pride iz bližnjih in daljnih krajev, in tí se nastané v treh nizkih, romarjem postavljenih hižah, ter nočujejo v merzlej cerkvi. Duhovna sv. opravila na Višárskej gori terpé obícajno od Dúhove nedelje do male Gospôjnice. Potem raz oltarje poberó svete podobe, cerkveno orodje in vsa duhovska oblačila ter prenesó v žábniško župovíno, a cerkev ostavijo odperto. Govoré, da zaperta bi se odperla sama o sebi.

O začetku božjega pota na sv. Višárje imamo pobožno pripovedko, katera ob kratkem tako slóve :

Žábničani so uže od nekda j imeli pravico, ovce pasti na Višárskej gori. Pasel je je vaski pastir. Zgodí se 1360. leta, da neko soboto ovác nij bilo na večerno molžo. Pastir jih išče po vsem gozdu, a ne najde jih nikjer. Izpéhan pride na verh gore, in tam opazi čredo. A evo čuda! Vse ovce so klečale okolo brinovega germa, od katerega se nij genila nobedna. Pastir osúpel stopi bliže ter pogleda v germ. Lesena podoba matere božje z dítetom v narócaji stoji sredi germa. Svet strah in groza preletí pastirja; ponižen poklekne ter čudovíto podobo vzame v roko. Vesel ukréne svojo srečo povedati žábniškemu župniku ter mu izročiti podobo. Jedva se odpóti na Žábnico, kar vsa čreda v lepem rédu kréne za njim, spremljajóč ga do župovíne. Ljudje, vidèč ta neobični izprevòd, stekó se od vseh stranij poslušat, kaj se je dogodilo na gôri. Župnik vzame podobo ter povpraša, kdo bi jo bil utegníl zanesti na Višársko goro; a nihče ne vé o tem ničesar. On potlej dene podobo v svojo hrambo. Jutrejdan ovce ne mirujejo, kakor bi ne mogle dočakati, da se jim hlev odpre. Potem naglo odhité zopet na goro k brinovemu germu, in tudi podoba matere božje se najde sredi germa, kakor včera j. Tako se je zgodilo trikrat zaporedoma, ter zato so cerkev zidali na Višárskej gôri.

V zvoníku so trije lepo ubrani zvonovi; največji mejnjimi je 22 centov težák in je na gôro prišel 1834. leta.

Posebno lep je izprevod gornjih Štircev, kateri na Dúhov vtorek v mraku s prižganimi svečami v roci prihajajo na sv. Višárje. Velíka množica ljudij se pológoma gíblje k cerkvi, iz katere poje milo zvonjénje. Kakor sem slišal, pride vsako leto do 50 tisoč duš na sv. Višárje.

Lansko leto meseca avgusta sem tudi jaz bil z obíteljsko in prijáteljsko družbo na sv. Višárjih. V gostilnici pri Filaferji smo si vzeli vodníka, ki nam je po noči kazal pot na gôro. Bilo je uže pozno, ko pridemo do Buhnarjeve kerčme pod klancem, kjer si malo počjemo. Od tod se je bilo treba potem z veliko težavo propenjati po stermem klanci, predno smo stopili na sv. goro. V pervej hiži ugledamo luč na mizi, pri katere j še pozno po noči sedel mlad človek in pisal na papir. Druzega dné zvem, da je to županska hiža, in mladi mož, ki je tako trudoljubívo pisal še ob poznej uri po noči, bil je — verli gospod Franjo Rup, katerega znate dovolj po njegovih lepih spisih

iz „Vertca“. V serce me je razveselilo osobno znati gospoda, katerega še poprej nikoli nijsem videl. Poslovivšemu se od njega obetal mi je, da vam še večkrat kaj napiše v pouk in zabavo.

Ta gospod je vaš velik prijatelj in zato iz njegovega peresa dobodete še mnogo krasnih spisov, kakor ste jih uže do zdaj čitali gotovo z velikim veseljem.

I. Tomšič.

Prirodopisno - natoroznansko polje.

K a v a.

Kavo je zaslédil ob 1258. letu neki derviš v Moki, kakor v svojej „Sirskej zgodovini“ pripoveduje G u y s, bivši francoski konsul v Alepi. Tega turškega menfha so bili iz samostana zapodili za neko pregreho, in potem je prebival na gôri blizu Moke. Jednóč je zeló ogladnèl. Z germa si nabere nekácega zernija ter ga opeče. Ker je iz tega plodú šel prijeten duh, poskusi ga na vodi kuhati, — in res, dobra pijača je bila. K njemu so hodili tovariši, kateri so to videli ter sami delali, kakor so se bili tamkaj naučili, in zdela se je černa voda tudi njim dobra. To je kava, zaradi katere so dervíšu opróstili vso njegovo pregreho, in knez mesta Moke je samostan sezidal tam, kjer se je prvič kuhala. Verlo naglo so jo začeli piti po sirskej zemlji, po Egiptu in po drugih deželah. V 1555. leto sta dva Sirca pervo kavárno postavila v Carigradu. Glas je na široko póčil, kako je kava prijetna in zdrava človeku. Od vseh krajev je privrélo toliko naroda v mesto, da so učítelji turške vere to pijačo hoteli do kraja prepovedati. Rékali so: „kava ljudém kalí in mami razum;“ a kavopivec so odgovarjali: „nij res! kava um bistrí in razveseljuje serce ter budí v njem pobožna čuvstva.“ Turška vlada je tako mislila, kakor nje učítelji, kateri so pretíli, da bodo vsi kavopivec na sodnji dan černi, kakor je ta pijača; a vse to je bilo zamán, — kava je ostala mej ljudmí. Denes jo pijó vsi izobraženi rodovi, a kder jo pridelujejo in razpošílajajo po vsem svétu, ondod po tisóč in tisóč ljudíj hrano dobiva samo od nje pridelovanja.

V.—š.—

Razne stvari.

Drobtine.

(Koliko ljudíj živi na vsem svetu.) Po najnovjejšej štetvi živi denes na vsej zemlji 1397 milijonov ljudíj. Posamezni deli sveta imajo: Azija 789,907.000 prebivalcev, Evropa 302,973.000 prebivalcev, Afrika 206,007.000 prebivalcev, Amerika 84,392.000 Avstralija 4,563.000 prebivalcev.

Kratkočasnice.

(Nabral V. Jarc.)

* Kmetič, v deževji prišedši v mesto, potoži, da ima v črevljih mokroto. Meščan se mu smeje in velí: „oča, treba kupiti take črevlje, ki bodo vodo deržali.“ — „Moji črevlji,“ odgovori kmet, „vodo uže deržé, kajti ako pride vanje, deržé jo tako, da je ne morem iz njih spraviti.“

* Profesor K. je imel sina, ki je bil tudi profesor. Piše sin očetu, da bi mu poslal nekoliko novcev. Oča mu odgovori: „dvoje utegne biti, namreč: da profesor ali ima novce, ali da profesor nema novcev. Ako profesor ima novce, nij treba, da bi ti je pošiljal; ako li profesor nema novcev, ne more ti jih poslati.“ —

* „Kako mi je vroče!“ trebušat gospod potoži prijatelju, katerega je baš na potu srečal. „Za Boga svētega! zakaj ste li tako oblečen? Čemú v takej vročini imate na sebi dve črni suknji?“ — „O, dovolj mi je žal, da ji imam; a čujte, predvčeranjim mi je umerla svēkerva in denes mi je umerl brat, ter zato sem dolžan nositi dvojno žalovanje,“ odgovori trebúšnik.

Računska naloga.

(Priobčil Oto Mayr.)

Tonček, Francek in Ivanek si razdelé 70 krajcarjev tako, da dobi Francek dva krat toliko, kolikor Tonček, a Tonček trikrat toliko, kolikor Ivanek. Koliko dobi vsak?

Národní uganki.

I. V hižo stopi dvónoga, na rami nese trínogo; v dvónogo plane čvetrénoga, a dvónoga verže trínogo serdita v čvetrénoga, in ta zbeži pod čvetrénoga, ter potem dvónoga séde na trínoga. — Kaj je to?

II. Iz konopljine v jelovino,
Iz jelovine pod pečino,
Izpod pečine v jelovino,
Iz jelovine v konopljino. *Kaj je to?*

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnjem listu.)

Slovstvene novice.

Na Dunaji je prišla te dni na svitlo: *Podoba Marije*. Mična povest za našo mladino. Izdal in založil M. Stergár. Knjižica obsega 16 stranij in stoji samo 10 kr. Našej slovenskej mladini, ki si nabíra zbirko púučnih slov. knjig, priporočamo tudi to mično knjižico, da si jo kupi in vrstí mej druge knjige. Na prošnjo zgoraj omenjenega izdatelja prevzelo je uredništvo „Vertčevo“ nekoliko iztiskov, ki je daje po 10 kr. Kdor želi knjižico imeti, naj si pride k nam po njo. Po pošti stoji knjižica 2 kr. več.

Te dni smo prejeli 3. zvezek „Beršljana“, ki je polhen lepega in púučnega gradiva za hervatsko mladost. Tretja številka ima 4 mične podobe, mej njimi sliko nepozabljivega škofa S l o m š e k a. „Beršljan“ izhaja vsak drug mesec v Zagrebu in stoji za vse leto 1 gld. 20 kr. Priporočamo ga gorko tudi slovenskej mladini.

LISTNICA. Gg. A. P. v H. I. B.: 5 gl. 60 kr. prejeli in oddali po Vašem naročilu. Sprejmite naš priserčni pozdrav! — P. M. v A.: Ostale otroče igre niso za natis, ker nekatere niso dosti umévne, a druge so zopet otroškej zabávi neprimerne. Porábili smo tedaj samo toliko, kolikor je našemu listu ugajalo. — O. M. v G.: Poslani napev nij sestavljen po muzikalnih pravilih, zatorej ga ne moremo priobčiti. Od ostalih drobtin porabimo, kolikor je dobrega zerna.

Obrazec za risanje.

👉 Vabilo k naročbi. 👈

S prihodnjo številko se začne drugo polletje; zatorej uljudno prosimo vseh ónih čast. gg. naročnikov, ki so si „Vertec“ naročili samo za pol leta, da poteklo naročnino takój obnové.

Uredništvo „Vertčevo.“

V špitalskih ulicah, hiš. št. 273.

👈 Denšnjemu listu je pridejana muzikalna priloga. 👈

Izdatelj, založnik in urednik Ivan Tomšič. Tiskala Klein in Kovač (Egrova tisk.) v Ljubljani.

PRILOGA k 6. listu „VERTCA“. L. 1875.

Pomladanjsko

INTRO NA VOBI.

Prav počasno-zibaje.

Nap. Josip Lud. Mišl.

mf Be-ga ob ve-stu Čol-ni-ček le-

gák, Čo-da ga ne-se, Ko

častovko xrak. Čo-da ga

ne-se, Ko častovko xrak. la

la la la la la la la la la

Glej. Vertec. šte. 5-1875.

la.

VESELI MAJNIK.

Veselo-gibčno.

Nap. Josip Lud. Weiss.

